

Mirela Oprea

Mirela Oprea
Falsă identitate

Copyright © Mirela Oprea
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OPREA, MIRELA

Falsă identitate / Mirela Oprea
Tritonic, 2017
ISBN: 978-606-749-227-9

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HLIB
Tehnoredactare: NICOLETA PANAITESCU, ADRIANA BEJGU
Comanda nr. 182 / februarie 2017
Bun de tipar: februarie 2017
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

FALSĂ IDENTITATE

Trebuia să ajungă neapărat la Edward și asta până avea să-și revină... nenorocitul.

– Trebuia să-l ridice, dom'le, spuse băiatul văzându-i ezitarea, altfel ne-ar fi umplut de viermi.

– Viermi? Fața indignată și plină de ură se transformă treptat în nedumerire. Cum adică viermi?

– Păi... vedeți dumneavoastră, dom'le, bietul nenorocit și-a dat duhul, a murit în somn.

Pe chipul bărbatului apără o umbră de încruntare. Nu-i venea să credă că scăpase atât de ușor.

– Ești sigur?

Băiatul păru jignit.

– Știi cum arată moartea... noi, cei de aici, ne întâlnim zilnic cu ea. Eu l-am găsit. Și tot eu i-am anunțat să vină să-l ia.

Bărbatul căzu pe gânduri.

– Am greșit cu ceva? Am crezut că este singur pe lume amărătul. Îl cunoașteți? Îmi pare rău dacă...

– Nu, veni răspunsul scurt și hotărât. A fost doar o rătăcire de milostenie.

Bărbatul băgă mâna în buzunar și scoase o bancnotă de douăzeci de dolari și i-o dădu băiatului.

– Unde sunt înmormântați...

– Sunt arși, veni răspunsul băiatului.

1

Stephen Oliver Edwards își simțea ochii încețoșați. Un zâmbet timid îi lumină chipul. Erau lacrimi de recunoștință. Se gândeau cât de puțin se rugase, dar cât de mult mulțumise în decursul întregii sale vieți. Se supărase rău pe Dumnezeu pentru că i-o luase pe mult iubită lui Rossa, dar fusese recompensat peste măsură cu Joanna. Uneori se întreba ce făcuse să merite o aşa minunătie de fată. Se părea că El, Dumnezeu, ca o gratificație, adunase toată bunătatea, toată frumusețea și toată compasiunea, dăruindu-le fricei sale. Mică fiind, Joanna îl îmbrățișa spunându-i că zânele îi trimisese un tată atât de bun pentru ca ei să-i fie ușor să-l iubească și să aibă grija de el. Într-o din seri, pe când ea avea doar șase anișori, căzut în amorțeala amintirilor și a durerii, se purtase ca un nătâng, adâncit în tăcere, stând ca de obicei în fotoliul lui, absent la eforturile micuței de a-l reduce lângă ea. Nefericirea lui fu brusc întreruptă de glasul dulce și serios al Joannei, ghenuindu-se lângă el și luându-l în brațe.

– Știi că ți-e greu singur, dar promit că voi face tot ce pot ca să te ajut. Ai să vezi că o să reușim împreună. Eu n-am să te părăsesc niciodată.

Trezit la realitate de dușul rece din cuvintele sincere și nevinovate ale micuței sale fiice, conștientiză greșeala pe care era pe cale să o săvârșească, și de atunci preocupările sale fură îndreptate către fericirea fiicei sale. De-a lungul anilor Joanna îi arătase că de fapt ea era cea care avea grijă de el. Progresa atât de mult de la an la an încât el, tatăl ei, se mândrea, dar trebuia să facă unele eforturi pentru a rămâne la egalitate cu ea. Cu toate că-și permitea absolut orice, Joanna era imaginea simplității și a inocenței. Nu o preocupase niciodată să cheltuiască bani pe haine și bijuterii; singurele ei bijuterii erau cele moștenite de la mama ei, pe care ea le păstra cu sfînțenie și le purta cu drag. Spre deosebire de fetele de vîrstă ei, ea nu punea preț pe „imagină” care se rezuma strict la îmbrăcămintă. Pentru ea conta mai mult interiorul decât exteriorul și, ca o ironie, avea darul de a vedea dincolo de aparențe, aproape în profunzimea sufletului.

Refuza categoric să pozeze în bine-îmbrăcată pentru a impresiona. La vîrstă de șaisprezece ani Joanna își cheltuia alocația lunară dată de el pe hrană, mâncare și medicamente pentru sărmani. Nu mare i-a fost mirarea când află că tot ea suportase tratamentul de dezalcoolizare al unui părinte a cinci copii.

Vrând să vadă până unde merge mărinimia ei, ii dăruise în două rânduri câte un milion de dolari. Șocul ei de la început se transformă apoi într-o fericire euforică, încât nu reușî să doarmă zile întregi, analizând și planificând cheltuirea banilor, cu mare chibzuință. Curând descoperi că ea avea un fel deosebit de a se ocupa de persoanele cu nevoi. Din cauza iubirii ei necondiționate pentru tot ce însemna fință omenească găsi posibilitatea să creeze, să sponsorizeze, dar și să-și ofere serviciile voluntar unui adăpost special numit de

ea „Casa divină”. Cu toate că ea nu știa, el aflase despre obiceiul ei de a merge deghizată printre oamenii cu probleme, dezarmându-i și transformându-i în prieteni, ulterior aducându-i pe drumul cel bun.

Era foarte mândru de ea, dar avea impresia că ea refuza să-și trăiască propria viață. La cei douăzeci și trei de ani Joanna era exagerat de idealistă. Uneori se întreba ce ar fi făcut ea dacă ar fi bănuit la cât se ridică moștenirea ei. „Dumnezeu să-l apere!” nici nu voia să se gândească.

– Tată,... tată, Tânără lăsă jos cuțitul și furculița privind îngrijorată spre tatăl său. Tată, te preocupă ceva?

Stephen tresări când vocea cristalină din față sa îl aduse cu picioarele pe pământ și privi cu tandrețe și iubire spre ea.

– Erai departe.

– Pardon?

– Dau doi bănuți pentru gândurile tale, ii spuse Joanna tatălui său.

Se uită în farfurie ei și observă că mâncașe aproape tot, iar el nici măcar nu-și începuse micul dejun. Sorbi o gură de cafea, după care răspunse cu o voce ușor afectată:

– Mă gândeam că sunt cam moș, iar fiica mea adorabilă, dacă nu se grăbește să-mi facă un nepoțel, cât de curând am să ţui, am să gâfăi, iar genunchii o să-mi clănțâne atât de tare, încât o să fiu incapabil să-i dau bezele micuțului, darămite să-l țin în brațe sau să-l plimb.

Cu o lumină jucăușă în ochi Joanna își studie alene tatăl care, la cei aproape șaizeci de ani, era încă puternic și viguros. Ochii căprui îi rămăseseră la fel de vii și pătrunzători, însă cearcănele ușor vineții îi scoteau în evidență paloarea feței. Cu toate că trecuse prin multe încercări, acestea nu lăsaseră urme pe chipul lui agreabil.

Trecerea anilor nu lăsase urme decât pe firele de păr, pe care le înspicase cu un interesant argintiu. Înaintarea în vîrstă, în loc să ia, aşa cum se întâmpla de obicei, lui îi dăruise, făcându-l mai înțelept, mai calm, mai iubitor, virtuți care erau conturate și mai mult prin farmecul dat de alura sa binevoitoare și amuzantă. Joanna își privi cu dragoste tatăl. Nu, nu era bătrân deloc. Arăta cu mult mai Tânăr decât era în realitate.

– Tu, moș?, spuse ea izbucnind în râs. Tată, tu ești Tânăr. Nu degeaba femeile îți dau Tâncoale.

Sprâncenele bărbatului se ridicară mult, iar ea continuă.

– Dacă stau să mă gândesc bine, aş putea eu să am un frățior.

Stephen se încă sorbează din cafea.

– Jo, să știi că nu ești amuzantă deloc.

– Nici nu încercam. Serios, tati, niciodată n-am înțeles de ce nu îți-ai refăcut viața.

Tatăl ei deschise gura să-i răspundă, însă ea îl întrerupse.

– Știi... nimeni nu ar putea să o înlouciască pe mami, iar eu te-am făcut să te simți împlinit, cât pentru zece vieți.

Câteva secunde bune se așternu liniștea. Joanna își savură gura de cafea pe care tocmai o înghițise, iar Stephen se întoarce la farfurie sa îmbietoare. Adora aroma ochiurilor prăjite cu șuncă.

– Cât despre partea cu copilul, nu crezi că mai întâi ar trebui să mă căsătoresc?

Stephen ridică ochii spre ea, arătându-i toată atenția și seriozitatea.

– Exact la asta mă refeream și eu.

Zâmbetul Joannei i se stinse pe buze.

– Tată! Sper că nu vrei să scapi de mine.

– Dumnezeule, nu!

– Atunci, crezi cumva că sunt prea bătrână...

– Jo, scumpa mea, oprește-te, te rog. Știi doar că pentru mine vei fi veșnic un copil. O fetiță care s-a maturizat prea devreme. O fetiță care nu s-a jucat cu păpușile și care nu și-a trăit copilăria, pentru că a fost prea preocupată de cei din jurul ei.

– Am fost fericită, tată, și sunt fericită. Am tot ce îmi doresc... te am pe tine.

– Joanna, fericirea nu constă doar în lupta continuă de a salva omenirea. Tatăl ei oftă profund. Ar trebui să ai pe cineva în viața ta.

– Tati, nu sunt singură, am atâtia oameni în viața mea.

– Știi bine la ce mă refer, scumpă. Ai nevoie de cineva care să aibă grija de tine.

Joanna își dădu ochii peste cap. Putea avea singură grija de ea. Citindu-i gândul Stephen adăugă:

– Ai nevoie de un bărbat puternic. Știi și cine ar fi potrivit pentru tine. Dacă ai vrea...

– Tată! Ochii fetei se îngustără. Sper că nu începi din nou.

Stephen dădu semne de retragere, însă nu se putu abține să nu întrebe:

– Aș vrea să știi ce ai împotriva lui Nicholas.

– Nu am nimic. Nici măcar nu îl cunosc, argumentă ea ridicând din umeri.

– Atunci de ce îi pui tipare?

Cu ochii mari și fata pufni:

– Nu este adevărat!

Se opri când văzu ochii tatălui ei micșorându-se și fixând-o. Nu o credea, iar ea trebui să recunoască faptul că, în mare parte, el avea dreptate.

– Bine, ai dreptate. Știi doar ce am auzit. Este prost crescut, îi circulă gheață prin vene în loc de sânge și deci inima lui este un sloi. Este arogant, îngrozitor de bogat, fără scrupule și nedemn de încredere.

Stephen tresări când Joanna pronunțase cuvintele „îngrozitor de bogat”.

– Ai ceva împotriva bogăției?

– Nu, dacă-i obținută corect și mai ales dacă știi să folosești.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă tatăl ei nedumerit.

– Să o folosești făcând bine, nu distrugând.

– Ești sigură că el asta face?

– Am auzit că este neînduplecător și uneori calcă pe cadavre ca să obțină ce vrea.

Tatăl ei trase aer în piept și oftă ușor.

– Fata mea, în afaceri trebuie să te impui, altfel riști să fi călcat în picioare, iar în privința călcătului pe cadavre, n-ar trebui să crezi tot ce se spune! Uneori concurența poate scorri minciuni groaznice pentru a te defâima.

Joanna ridică mâinile, semn că se predă.

– Bine, ai câștigat, încerc să nu-mi fac nici o părere după cele auzite despre el.

– Atunci acceptă să-ți faci propria părere despre el?, întrebă tatăl ei cu o urmă de speranță în glas.

– Depinde în ce constă asta, spuse ea reticentă.

– Să ieși cu el.

– O întâlnire? Glumești...

– Doar o singură seară, scumpă, iar dacă nu reușești să-ți schimbi părerea despre el, promit că n-am să te mai bat niciodată la cap.

Stephen părea mulțumit că Jo acceptase chiar și o simplă întâlnire.

– Când?

– Când ce?

– Întâlnirea.

– Oh, într-o lună cred. Trebuie să am timp să aranjez totul, mai gândi el.

Joanna răsuflă ușurată. Într-o lună se pot întâmpla multe. Poate Nicholas uita, iar ea avea să scape de corvoada întâlnirii, la urma urmei acceptase doar o singură întâlnire.

– Ai avut poftă în dimineața asta, arătă tatăl ei spre farfurie ei goală.

– Ah, am multă treabă astăzi și s-ar putea ca asta să fie tot până diseară.

– Hm, ce mai pui la cale? întrebă el voit indiferent.

Obrajii ei se aprinseră ca focul. Nu obișnuia să-l mintă. El ascundea unele lucruri, dar niciodată nu-l mințise în față.

– O prietenă are probleme, iar eu sunt hotărâtă să o ajut să-și recapete libertatea.

– Este lipsită de libertate? Adică este ținută cu forță? reușești să îngâne contrariat.

– Da... adică nu, se bâlbâi fata.

Își ceru iute iertare în gând. De data aceasta era necesar să mintă puțin.

– Cum să-ți explic, are o datorie, iar el..., cel căruia trebuie să-i plătească, o hărțuiește.

– Știi, draga mea, uneori îmi fac griji pentru tine.

Tatăl ei o prinse de mâna peste masă, cu o iubire adâncă în ochi, ce părea mai mult o rugămintă.

– N-ai de ce, interveni ea îngrijit ușor; vinovăția o apăsa. Știi foarte bine că-mi pot purta de grija. Mă descurc.

– Nu asta este cauza grijilor mele și știi foarte bine, scumpă mea, tot ce îmi doresc este să te gândești uneori și la tine.

– Dar o fac tot timpul, tată, nu pot să uit prea mult de mine, glumi ea. Uite, promit că foarte curând îmi voi lua o vacanță.

– Sper să te ții de cuvânt.

– Promit, tati, ea duse mâna la inimă, și, tată, te iubesc mult.

– Și eu, iubito, și eu.

2

Thomas Staffordshire se albi la față simțind cum sângele î se scurge prin vene. Privea șocat la Tânărul cu privirea profundă din față sa ce-și bătea joc de cei cincizeci și nouă de ani de muncă și de conviețuire ai săi.

– Niciodată! Auzi, niciodată n-am să accept aşa ceva, răcni cu putere el. Mai bine...

– Cum dorești. Decizia îți aparține în totalitate. Dar ia seamă, Thomas, data viitoare n-am să mai fiu atât de generos. Oferta aceasta este valabilă doar în cursul zilei de astăzi, îl intrerupse Nick, exagerat de calm și relaxat.

Cu ochii fulgerând de mânie și cu chipul scofâlcit de furia dezlanțuită, Thomas izbucni:

– Ești un înfumurat fără inimă dacă îți imaginezi că am să mă vând atât de... ieftin. Dracu' să te ia, nu pot să cred că stau aici și ascult tâmpeniile tale.

O liniște apăsătoare se așternu în încăpere. Încordarea plutea în aer aproape tangibilă și patru perechi de ochi

priveau alarmate la ei. Nicholas Jordan Newcomen sta liniștit pe scaun. Părea degajat, iar atitudinea lui față de această ieșire era de răceală și nepăsare. Rămase nemîșcat fixându-l pe Thomas Staffordshire cu privirea ușor ironică. Era obisnuit cu asemenea ieșiri. Nu era pentru prima dată când era astfel acuzat.

– Asculți tâmpeniile mele, Thomas, pentru că știi al naibii de bine că am dreptate. Și, dacă ai fi destul de sincer cu tine, ai recunoaște că oferta mea este mai mult decât generoasă și nimeni nu îți-ar fi oferit atât.

– Ticălosule!

Thomas se ridică brusc, răsturnând scaunul, și ieși trăntind ușa cu putere în urma lui. Caleb Staffordshire, nepotul lui Thomas, care asistase la fel ca și ceilalți bărbați fără să scoată un cuvânt, se ridicăjenat de ieșirea unchiului său și porni în urma acestuia, nu fără a-și cere scuze politicos, după care își luă la revedere ieșind la rândul său din biroul lui Nicholas. În urma lui cei patru bărbați rămăseră privind unul la altul.

– Pe Lucifer! Nick, ai înnebunit?

Bărbații își întoarseră privirile surprinși la Kevin. Costumul deschis la culoare îi venea perfect pe talia lui vigoroasă. Un început de chelie îi scotea în evidență ochii maronii și nasul drept. Calm și îngăduitor de obicei, se transforma într-o persoană extrem de pretențioasă și lipsită de răbdare când era vorba să-și facă datoria. Avocat de succes și cu experiență, era o persoană loială și devotată. Ca și Nick, deși avea familie, trăia profund și intens prin munca lui, iar pentru asta era apreciat și respectat de acesta. Legătura dintre ei era una specială, diferită de cea normală dintre șef și angajat. Văzând nedumerirea de pe chipul lui Nick, continuă:

– Ești conștient de ceea ce era să faci?

Picături de sudsăre apărură pe fruntea lui lată, iar el își scoase batista din buzunar și, cu mișcări mecanice, ce-i trădau emoția prin care trecuse, și le șterse spunând:

– Dacă îndărătnicia lui prostească nu l-ar fi făcut să refuze oferta ta, ai fi fost în stare să oferi o avere pe o afacere a cărei valoare la bursă este într-un colaps total. Dumnezeule mare, Nick, cum să investești optzeci de milioane într-o companie în prag de faliment. E ca și cum i-ai arunca pe fereastră.

Nick își stăpâni un zâmbet recunoșcător. Încerca să primească situația din punctul de vedere al lui Kevin, punctul de vedere al unui avocat, și încă unul al naibii de bun și priceput. Nicholas Jordan Newcomen, invincibilul om de afaceri, era pe cale să fi luat cea mai mare țeapă din viața lui.

– Îți mulțumesc că-ți faci griji pentru mine și banii mei...

– Ba pe naiba, Nick, puțin îmi pasă ce faci tu cu banii tăi, dar nu pot sta cu ochii închiși văzând cum ești pe cale să faci o mare prostie.

– Pari să fii cu adevărat afectat, comentă Nick.

– Să-nțeleg că te amuză?

– Mă rog, trebuie să recunosc că este o situație puțin cam bizară, continuă Nick cu un zâmbet pe care nu și-l putu ascunde.

– Bizară? Este curată nebunie... äää... inconștiență..., termină Kevin convins.

– Logic, ai dreptate, îl aprobă Nick, însă eu nu asta urmăresc.

– Si ce anume urrmărești?

– Ca să înțelegi ce vreau să spun: în pofida averii lui, Thomas Staffordshire s-a trezit dintr-o dată conștientizând că nici măcar el nu este nemuritor și a vrut să lase în urma lui descendenți. Viața nu stătuse pe loc să-l aștepte pe el să ia o hotărâre. Avea cincizeci de ani și nu fusese niciodată

căsătorit. Crezând că este prea târziu pentru propriii lui copii, și-a apropiat rudele de sânge și, pentru prima dată în viață, și-a dorit să aibă un copil, chiar și nelegitim. Singurele lui rude erau un var și o mătușă îndepărtată, care la rândul lor aveau câte doi copii. Spre nefericirea lui aceștia nu-s nici drăguți, nici inteligenți. Dar, din dorința lui puternică de a avea urmăși, Thomas n-a vrut să vadă caracterul incapabil al acestora. Trei sunt băieți, iar una este fată. Fetei i-a donat o importantă sumă de bani, iar pe băieți i-a băgat în afacere ca parteneri ai săi. Speră să-i instruiască și să-i inițieze cum să conducă o afacere, însă aceștia, neavând mintea și nici imaginația necesară pentru a conduce „Tom – Unifield – Construct”, bazați doar pe intrigă și egoism, nu au făcut decât să-și facă planuri cum să cheltuiască banii nemuncitii de ei, picăți din cer asemenea unei mane cerești.

Se opri cîteva secunde, observând nedumerirea și mirarea de pe chipul bărbaților, dar totodată și cât de absorbiți erau de povestea sa.

– Continuă, îl îndemnă Kevin, ca să înțeleg ce legătură ai tu cu toate astea.

Ca și cum nu ar fi auzit comentariul lui Kevin, Nicholas continuă:

– Așa că până la situația actuală n-a mai fost decât un pas. Fiecare și-a însușit vile, mașini, iahturi și soții costisitoare.

– Uau, și-ai făcut bine temele, comentă Ross McNeal, care ascultase în tacere întreaga poveste.

– Nu înțeleg, întrebă Kevin, încă în dilemă. Ce treabă avem noi cu construcțiile navale? Habar n-avem despre acest domeniu... s-ar putea să dăm greș mai rău ca ei.

Nicholas privea în gol; dacă le-ar fi explicat adevăratale lui motive, era sigur că Kevin le-ar fi înțeles, ba mai mult, știa